

עמ"ת 31235/08/16 - נסים חריוש נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

12 אוגוסט 2016

עמ"ת 31235-08-16

לפני : השופט יעקב שפסר
העורר:

נסים חריוש (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד ע' תלאווי

מדינת ישראל

נגד
המשיבה:

החלטה

1. ערר על החלטתו של בית משפט השלום בראשל"צ מאמש (כב' השופטת ל' פרנקל שיפמן) בתיק מ"ת 27792-08-16, לפיו הורה כי העורר ישאר במעצר עד החלטה אחרת לבחינת חלופת מעצר בעניינו לאחר קבלת תסקיר שירות מבחן לעניין זה. רקע הערר וההחלטה שביסודו הינו כתב אישום ובקשה למעצר עד תום ההליכים שהוגשו כנגד העורר, ובהם מיוחסות לו ביצוע עבירות של קשירת קשר לפשע, גניבת רכב בצוותא חדא, נהיגה בפזיזות וברשלנות, ללא ביטוח והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

2. עפ"י כתב האישום, המדובר באירוע שהתרחש ביום 4.8.2016 בין השעות 15:30 ועד לשעה 23:30 עת קשרו העורר ואחרים קשר לגניבת רכב על מנת להעבירו לאזור. במסגרת הקשר ולקידומו, נכנס העורר לרכב כאשר חלון תא הנהג ומנגנון ההנעה שבורים, מחשב הרכב מנותק ובמקומו חובר מחשב רכב חלופי והחל לנהוג בו לאחר רכב מוביל אשר בו נהג אחר עמו לכאורה נקשר הקשר, לכיוון מחסום 407. לאורך הנסיעה ובמסגרת הקשר ולשם קידומו, שווחו העורר והאחר באמצעות טלפונים ניידים שהיו ברשותם. בהמשך, ובמסגרת הקשר עברו העורר והאחרים את המחסום כאשר העורר נהג ברכב הגנוב ואחריו הרכב המוביל. משהבחין העורר במחסום שהקימה המשטרה, ביצע פניית פרסה והחל בנסיעה פרועה בחזרה לכיוון המחסום, תוך ירידה לשול הכביש וכשהוא מתעלם משוטרים אשר דולקים אחריו באמצעות ניידות משטרה ומפעילים את מערכת הכריזה והתאורה המשטרתית. בהמשך, כ- 200 מטר מהמחסום, סטה ימינה, איבד שליטה על הרכב, עלה על המדרכה, התנגש בעמוד תאורה בעוצמה, נפתחה כרית האוויר וגרם נזק לחלק הקדמי של הרכב. בהמשך יצא העורר מן הרכב, החל במרוצה רגלית וכשנתפס על ידי השוטרים התפרע והתנגד למעצרו עד אשר הצליחו השוטרים להשתלט עליו ולאזקו.

3. מדובר בערר ביניים, במסגרתו משיג העורר על קביעת בית המשפט קמא, וזאת עוד בטרם דן ביהמ"ש קמא באפשרות של שחרור העורר לחלופת מעצר.

4. כידוע הכלל במקרים מסוג זה הוא, שלא להתערב בהחלטות ביניים, אלא במקרים החריגים שבחריגים שבהם נפלה טעות ברורה בהחלטה, או כאשר מתעורר חשש ממשי שמעצרו של העורר אינו חוקי מסיבה אחרת (ראו למשל: בש"פ 478/12 אלעאס נ' מדינת ישראל (23.1.12); בש"פ 4026/15 מזאריב נ' מדינת ישראל (2.12.2013); בש"פ 8155/13 פלוני נ' מדינת ישראל (2.12.13)).
5. בנסיבות המקרה דנן, עיון בבקשה על נספחיה, בהחלטת בית המשפט קמא ובבקשת המדינה למעצר עד תום ההליכים כמו גם בכתב האישום, מלמד כי לא ניתן לומר שהמדובר בערר הנכלל בגדרם של אותם מקרים חריגים. בפרט, לא שוכנעתי כי נפלה טעות, ולא כל שכן טעות ברורה, בהחלטתו של בית המשפט קמא.
6. עיון בהודעת הערר מלמד, כי עיקר הערר נסמך על טענת אפליה לכאורה בין העורר לבין שותפו לביצוע העבירות. עפ"י הנטען, בעוד שהאחר - שותפו לביצוע העבירות אשר נהג ברכב המוביל שוחרר בלא תנאי, הוחלט בעניינו של העורר על קבלת תסקיר לבחינת שחרורו. העורר טוען כי עובדה זו לא הודעה לו כלל והיא נודעה לו רק בדיעבד, וזאת בניגוד לחובת המדינה לעשות כן מטעמי הגינות וצדק. כן טוען העורר כי נוכח העובדה שהמדובר בעבירת רכוש, לא מקימה היא עילת מעצר. לבסוף טוען העורר להעדר עבר פלילי קודם ולגילו הצעיר (כבן 20).
7. מעבר לספק המובנה בעצם העלאת טיעון בשאלות אלה במסגרת הדיון הנוגע להליך שלפני, הרי שבכל מקרה לא מצאתי כי מדובר במקרה כה חריג שנפלה בו טעות כה ברורה המצדיקה התערבות ערכאת הערעור כבר בשלב זה. אע"פ, וזאת מבלי שתשתמע קביעת מסמרות, כי נדמה שאין יסוד לטענת האפליה. בניגוד לעניינו של האחר, הרי שלעורר מיוחסות עבירות נוספות, חמורות ביותר לכשעצמן שאינן מיוחסות לשותפו, ועניין נהיגה פוחזת והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, הנובעות מהמרדף שנערך והמלטות העורר מהשוטרים בנהיגתו הפרועה ובמרדף רגלי וכן התנגדותו למעצר, מלמדות כי עניינם של השניים אינו שווה ואינו מבסס טענת אפליה. מאידך, לא נראה כי קיים ואף לא נטען לחשש שמעצרו של העורר אינו חוקי מסיבה אחרת.
8. בית המשפט קמא מצא כי נוכח נסיבות העבירות מתקיימת עילת מסוכנות. למותר לציין כי לא זו בלבד שאין לקבוע קטגורית שעבירת רכוש אינה מקימה עילת מסוכנות ויש לבחון כידוע את מכלול הנסיבות לצורך קביעה זו, אלא שבעניינו נתווספו כאמור לעבירות הרכוש גם עבירות נוספות המקימות לכאורה לכשעצמן עילת מסוכנות. בהתאם ועל מנת לבחון את אפשרות שחרורו של העורר, מצא בית המשפט קמא לנכון להזמין תסקיר שירות מבחן, תוך שקבע דיון המשך לבחינת אפשרות שחרורו של העורר לחלופת מעצר כבר ליום 28.8.16.
9. לא מצאתי כי נפלה שגגה מלפני בית המשפט קמא בקביעותיו, ויש לאפשר לו להשלים את הדיון בבקשת המשיבה לעצור את העורר עד לתום ההליכים.
10. בנסיבות אלה ובמסגרת שיקול הדעת המוקנה לערכאת הערעור אם לדון כלל בערר (ר' בש"פ אלעאס הנ"ל וכן בש"פ 5518/13 אבו עראר נ' מדינת ישראל (12.8.13)), לא מצאתי לנכון לקבוע דיון דחוף כבר עתה בערר זה. לאחר מתן ההחלטה בדבר אפשרות שחרורו של העורר לחלופת מעצר, יוכל הוא כמובן לשוב ולערור לבית משפט זה על ההחלטה בנושא מעצרו, ככל שכן יוחלט, ובגדר כך להעלות את יתר טענותיו לביסוס עתירתו לשחרורו.

ניתנה היום, ח' אב תשע"ו, 12 אוגוסט 2016, בהעדר הצדדים.